

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 956/2025
17.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљене – адвоката Биљане Деснице Петровић и Жељка Кочића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К бр.5/2024 од 16.01.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.184/25 од 09.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 17. септембра 2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости бранилаца окривљене АА – адвоката Биљане Деснице Петровић и Жељка Кочића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К бр.5/2024 од 16.01.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.184/25 од 09.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу К бр.5/2024 од 16.01.2025. године окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, за које дело је осуђена на казну затвора у трајању од осам месеци, која ће се извршити тако што ће је окривљена издржавати у просторијама у којима станује, уз примену мера електронског надзора, с тим да не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самољовно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, окривљена је обавезана да на име трошкова кривичног поступка и паушала Вишем суд у Шапцу и Вишем јавном тужилаштву у Шапцу исплати износе наведене у изреци, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.184/25 од 09.04.2025. године, одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Шапцу и бранилаца окривљене АА, а пресуда Вишег суда у Шапцу К бр.5/2024 од 16.01.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљене АА – адвокати Биљана Десница Петровић и Жељко Кочић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљену ослободити од оптужбе, уз истовремени захтев да у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП, браниоци окривљене буду обавештени о седници већа, те да Врховни суд на основу члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи до доношења одлуке по захтеву.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредбе члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да захтев ваља одбацити, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тач. 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у поступку пред првостепеним и пред апелационим (другостепеним) судом.

У конкретном случају, браниоци окривљене АА, као разлог подношења захтева за заштиту законитости, поред осталог, истичу битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима преко бранилаца због повреде закона.

Међутим, у образложењу захтева, браниоци не наводе на ком незаконитом доказу се нижестепене пресуде заснивају, већ с тим у вези указују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, истицањем да у списима предмета не постоји ниједан доказ који би потврдио да је окривљена критичном приликом неовлашћено носила ватрено оружје и полемишу са исказима саслушаних сведока који су, према ставу бранилаца, у супротности, а на који начин је, према наводима захтева, суд повредио „основне принципе доказивања и логичка правила закључивања“, поступајући супротно одредби члана 16. став 4. и 5. и члана 15. став 2. ЗКП.

Како се, дакле, изложеним наводима само формално указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се у вези са овом повредом у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање,

односно повреду члана 440. ЗКП, која у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Поред тога, браниоци окривљене у поднетом захтеву истичу у повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која такође представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека, међутим не образлажу на који начин је нижестепеним одлукама повређен кривични закон по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело, већ с тим у вези полемишу са постојањем умишљаја за извршење кривичног дела код окривљене и истичу да окривљена није била свесна нити је могла бити свесна да својом радњом може извршити кривично дело, те да је у конкретном случају суд морао поступити по принципу „in dubio pro reo“, а што у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца. Стога је захтев и у овом делу одбачен као недозвољен.

Најзад, браниоци окривљене у захтеву истичу и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, али не образлажу у чему се конкретно ова повреда закона огледа, па је Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. Како Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује, то је захтев у овом делу одбачен јер нема законом прописан садржај.

Са свега изложеног, Врховни суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 484. ЗКП, донео одлуку као у изреци решења.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић